

4. Apr. 1842

FACTS

Date:

4. Apr. 1842

Page number:

Dagbog A, side 8-9

TRANSCRIPTION

den 4de April.

Igaar Aftes var jeg ude hos Bauditzes.¹ Ved Theebordet snoede Peter Bauditz af Messingtraad en Ring, som dem de italienske Landfolk sees at bære; han gav mig den, og jeg stak den strax paa Fingeren. Jeg er latterlig nok til at knytte hertil Erindringen om Gjensynet med hende, der bestandig beskjæftiger mine Tanker. Denne Spænding kan jeg ikke længe gaae i. Vil ikke de store alvorlige Arbeider, jeg tænker paa at udføre, gjøre en Forandring, da maa jeg see at finde en Leilighed til at tale med hende selv. Hvor skal jeg faae Mod dertil, og jeg som har saa ondt ved at udtrykke mig i Ord baade skriftlig og mundtlig; dog ved saadan Leilighed vilde jeg nødig betroe mig til en haard Staal-Pen; forstaae mig vil hun nok kunde, det er umuligt, at hun ikke skulde have bemærket den Interesse jeg har for hende. Hvad om hun gjengjeldte den? jeg tør ikke hengive mig til denne lykkelige Forestilling, jeg er saa ringe og ubetydelig for mig selv og Andre. Naar jeg undtager mine Nærmeste betragtes jeg vel høiest som et godmodigt [overstreget: Barn], barnagtigt Menneske der jager efter Hjernesvind. Jeg maa dog høre Afslaget af hendes egen Mund. Endnu er der noget Godt i mig; men jeg lover ikke for Fremtiden, vil Ingen dele Byrden af Livets Fristelser med mig ved •9• Kjærlighed. Jeg har endnu ikke voldet min Moder stor Kummer ved slet Opførsel, og dog har jeg svære Synder paa min Samvittighed; men det Onde er ogsaa i mig og kan vaagne med Kraft. Skal jeg bedrøve hende der har pleiet mig i min spæde Barndom, da jeg var sygelig og svag, vaaget over mig om Nætterne og opfostret mig til at blive et retskaffent Menneske; altid pligtopfyldende og elskelig imod Andre er hun, saa hun er mig den Kjæreste paa Jorden; og dog er hun mig ikke nok, veed jeg ikke hun beder den Almægtige bevare hendes Sønner, hver især, veed jeg ikke, hun elsker mig med hele en Moders rene, dybe Kjærlighed, og dog vil jeg styrte mig i nye Forhold, jeg ikke kjender, maaske i Pine og Sorg – jeg kan ikke andet. Man siger med Rette, Kjærlighed er en Hjerte-Sag; kan jeg ikke føle selv denne underlige, beklemmende Uro netop i mit Bryst. O, gid snart jeg havde Vished i denne Sag; mit hele Væsen, mit Arbeid lider derved. Mange Ting havde jeg Lyst her at nedskrive; men alle Tanker maa vige for denne ene. Hvad kostede det mig ikke for et Aar siden at samle mig med Alvor igjen efter Besøget paa Vedby-Gaard – hvad vil det koste at glemme hende, naar hun bestemt afslaaer min Bøn. Dog, jeg har havt Haabet, naar ogsaa det er reent tilintetgjort vil jeg maaskee lettere seire over min Følelse. Den første Kjærlighed er den reneste, den uskyldigste, gid den maatte udfolde sig som mit Livs Blomst, det vilde gjøre mig bedre paa samme Tid det gjorde mig lykkelig. Et stille roligt Liv, uden Glands, uden anden Rigdom, end den velsignede, som Kjærlighed og Velvillie udgyder over det ringeste Tag, naar kun Sinds-Ro og Nøisomhed ere der tilhuse, det er det, jeg ønsker. Hun kunde skabe mig en saadan Lykke, hun har ingen smaalig

Forfængelighed, hun er from og god. Hun har grebet stærkt ind i mit Ungdomsliv, maaskee uden at vide det. Naar jeg bliver gammel, hvordan vil da alt dette staae for mig, naar Tiden har furet Kinderne og bleget Haaret, maatte jeg da kunde sige: mit Liv var ikke spildt, det havde dog nogle kjære Minder. Barnefreden er borte, Lidenskabernes fortærende Ild ulmer i mig, skal den faae Magt med mig, og jeg synke hen i Slethed – saa gaaer det mig jo dog ikke værre end saa mangen Anden, for hvem ogsaa en kjærlig Moder har bedet, men som dog gik tilgrunde! –

¹ Lundbyes ven Peter Bauditz (1817-1864) var søn af oberst, senere generalmajor Carl Gustav Herinrich Bauditz, der boede i Torvegade på Christianshavn. Peter Bauditz havde ved siden af sin militære karriere uddannet sig til billedhugger under H.W. Bissen.

8.

har Udsejter til at blive mig - o, det var bittert! men Louise! giv mig
aldrig Uret; kommer det engang dertil at jeg heder om Dones! Gjenkjen-
del, saa var ikke ubillig, selv om de nægten mig den. Desuden
er der vel Villie i mig, jeg vilde dog hele Livet gennemstråle af
gjøre den lykkelig. Hvorfor er jeg blændet om det her noget Gode
eller dog Udtalelse? Jeg tænker paa. Er det synd, at jeg ogsaa stræber at
stille de Løse Kæmper, Naturen har nedlagt i mit Hoved. Ne, men
min Filling er, hvad Løsen kaldes i Almindelighed; for jeg vente mig hen-
des og hendes Følelses Samtykke - o, var jeg mig! dog det Gode
vil jeg aldrig gøre - o, Louise, kunde jeg din fælle den D. Herred, der
opfylder mig med Tanken om, at jeg maaske, forstod jeg en fattig, skal
vælge at afgive mit Lias Lykke. — — — — — Der kom Deres
fra den elskede Loreny, hvad skinner han? —

Den 4te April.

Igaar Aften var jeg inde hos Bendtsen. Ved Thebordet sad Peter Dan-
sitz af Messingtraad en Ring, som den de italienske Landfalk
sees at bære; han gav mig den, og jeg stak den strax paa Fingern.
Jeg er bittesig nok til at knytte hertil Erindringer om Gensynet
med hende, der bestandig besjættede mine Tanker. Denne Span-
ning kan jeg ikke længe gaa i. Vil ikke de store alvorlige Anke-
der, jeg tænker paa at udføre, gøre en Forandring, de maa jeg see at
finde en Leilighed til at tale med hende selv. Hvor skal jeg gaa
Med dertil, og jeg som har saa arvt ved at miste hende?
Ond hende skriftlig og mundtlig; dog ved en saadan Leilighed vilde
jeg aldrig betragte mig til en saadan Staal-Pen; forstaa mig vil hun
nok kunde, det er umuligt, at hun ikke skulde have bemærket den
Antaresse jeg har for hende. Hvad om hun gjenoplyste den? Jeg vil ikke
hænges mig til denne lykkelige Forestilling, jeg er saa ringe og
ubetydelig for mig selv og hende. naar jeg næstager mine Nærmeste
betrægtes jeg vel højest som et galemedigt, ~~der~~ hængt Memorie
der jages eller Afjævnings. Jeg maa dog have Udsigt af hendes
egen Mund. Endnu er der noget Gode i mig; men jeg laar ikke for
Fremtiden, vil Ingen dele Bjergene af Livets Fortæller med mig ved

Kjærlighed. Jy har endnu ikke endt min Moder stor Kummer ved det Op-
førelse, og dog har Jy seet Linder paa min Tæmtheds; men det Onse er
agtes i mig og kan saage mig Kraft. Skal Jy betragte hende der har pleiet
mig i min spæde Barndom, da Jy var sygelig og sars, saaget over mig
om Natterne og opfattet mig til at blive et vel skaffet Menneske, allet
pleiet opfyldende og elskelig i mine Anden er hun, saa hun er mig den Kjære
ste paa Jorden, og dog er hun mig ikke nok, med Jy ikke hun ved den
Almagty betragte hendes Forme, hver isor, med Jy ikke, hun elsker mig
med hele en Moders rene, dybe Kjærlighed, og dog vil Jy stygte mig i
nied Forhold, Jy ikke kjender, maaskee i Sine og Løng - Jy kan ikke an-
set. Man siges med Rette, Kjærlighed er en Hjerte: Sag Jy kan Jy ikke for-
selv forme underlige, beklæmmede hos mig i mit Døds. Og id seer
Jy hende Nished i denne Løng, mit hele Væsen, mit Andet liler denne.
Mange Ting har Jy Lyst her at ved skrive, men alle Tanker maa mig
for denne end. Hvad kostes det mig ikke for at den siden at samle mig
med Allet i Jy efter Besøget paa Vedby, Jænde - hvad vil det koste at glemme
hende, naar hun beslutte afslaae min Bøn. Dog Jy har haat Maadel,
naar ogsaa det er rent tilintetgjort vil mig Jy maaskee lettere spise over
min Tælelse. Den første Kjærlighed er den rene ste, den i skyldigste, gid
den maatte indholde sig som mit Læs Blomst, det vilde give mig, hende
paa samme Tid det gjorde mig lykkelig. Et stille roligt Liv, inden Glæde,
inden anden Rigdom, end den velsignede, som Kjærlighed og Velvillie
indgiver over det ringeste Tag, naar hun Lænde og for samhed
ere den tilhæve, id er id, Jy ønsker. Men kunde skee mig en sande
dyde, hun har ingen sarnalig Forfængelighed, hun er from og god. Men
har gnet stærkt ind i mit Ungdoms Liv, maaskee inden at vide det.
Naar Jy bliver gammel, huone an vil da alt dette staa for mig, naar
Tiden har fæst hinde og bløet Haaret, maatte Jy da kunde sig:
mit Liv var ikke spildt, id havde dog nogle dybe Minde. Harne
freden er borte, Liden skabernes fortærende Fld indover i mig, skal
den paa Magt med mig, og Jy synte hen i Tæthed - saa gaar det
mig Jy dog ikke mere end saa mangen Anden, for hvem ogsaa
en kjærlig Moder har lidet, men som dog gik til grunde. —